

Arrest

nr. 152 326 van 11 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 december 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 7 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 3 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het

grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.4. Bij arrest nr. X van 27 mei 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2. Bij arrest nr. X van 27 mei 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 15 mei 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

1.6. Op 24 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 17 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Op 17 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging eveneens een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer (...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is oegestaan of;
 X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 18/04/2013. Betrokkene werd door de gemeente Wemmel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch Grondgebied, dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.”

1.9. Bij arrest nr. X van 5 augustus 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.7.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Voorwerp van het beroep

Ter terechtzitting wijst de Raad erop dat uit de nota met opmerkingen van de verwerende partij blijkt dat zij meent dat het verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring de beslissing van 24 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard tot voorwerp heeft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij huidig verzoekschrift een annulatieberoep en een schorsingsberoep wenst aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 17 december 2014 houdende het inreisverbod.

Ter terechtzitting betwist de verwerende partij deze vaststelling niet en beperkt zij zich tot het verwijzen naar de bestreden beslissing en het administratief dossier.

Het voorwerp van het beroep betreft de beslissing van 17 december 2014 houdende het inreisverbod.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur en het algemeen beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid ertoe gehouden is te beslissen rekening houdende met alle elementen van de zaak. Zij wijst eveneens op een manifeste appreciatiefout, een niet-afdoende motivering en aldus de afwezigheid van wettelijk aanvaardbare motieven.

Met het beginsel van behoorlijk bestuur en het algemeen beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid ertoe gehouden is te beslissen rekening houdende met alle elementen van de zaak, doelt de verzoekende partij op het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

“En ce que :

Attendu que mon requérant s'est vu notifier une interdiction d'entrée en date du 17 décembre 2014.

Que cette interdiction d'entrée était motivée en vertu de l'article 74/11 §1er alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que le délai de l'interdiction d'entrée est fixé à deux ans dans la mesure où l'obligation de retour n'a pas été remplie : le requérant n'aurait pas obtempéré à un ordre de quitter le territoire lui ayant été notifié le 18 avril 2013 ;

Alors que :

Attendu qu'il résulte de l'exposé des faits qu'en réalité, cette interdiction d'entrée qui a été prise et qui été notifiée à mon requérant n'est pas motivée valablement ;

En effet, en procédant comme elle l'a fait, la partie adverse a violé le principe de bonne administration ;

Qu'en effet, la partie adverse ne prend pas en considération le fait que mon requérant avait introduit en date du 15 mai 2013 une demande d'autorisation de séjour sur pied de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que mon requérant rappelle qu'il est présent sur le territoire belge depuis près de trois ans ;

Qu'il a l'opportunité d'obtenir un travail en cas de régularisation de son séjour ;

Que la partie adverse n'a pas du tout pris en considération cet élément lors de la prise de sa décision ;

Qu'il incombait dès lors à la partie adverse de prendre en considération cet élément avant de lui notifier une interdiction d'entrée ;

Attendu que mon requérant ne nie pas que cette demande d'autorisation de séjour sur pied de l'article 9bis a été déclarée irrecevable ;

Qu'il fait valoir qu'il a introduit un recours en annulation à l'encontre de cette décision ;

Qu'il appartenait dès lors à la partie adverse d'attendre qu'une décision intervienne quant au recours introduit avant de lui notifier une interdiction d'entrée ;

Attendu qu'il ressort de l'article 74/11 paragraphe 1er que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ;

Que dès lors, le fait de lui notifier une interdiction d'entrée ne prend pas du tout en considération tous les efforts d'intégration qu'il a fournis jusqu'à présent ;

Qu'en outre, la motivation de cette interdiction d'entrée est clairement stéréotypée ;

Qu'il n'y a eu aucune individualisation de la situation de mon requérant ;

Que cette motivation est insuffisante au regard des éléments exposés ci-avant ;

Qu'en procédant comme elle l'a fait, la partie adverse a manifestement violé le principe de bonne administration ;

Qu'il lui incombait de prendre en considération la réalité de la situation de mon requérant avant de lui notifier le cas échéant, une interdiction d'entrée ce qui n'a pas été réalisé en l'espèce ;

Que mon requérant soutient dès lors qu'il y a violation des dispositions visées aux moyens ;"

De verzoekende partij voert aldus aan dat uit de feiten uiteenzetting blijkt dat het inreisverbod niet afdoende gemotiveerd werd, dat de verwerende partij het feit niet in aanmerking neemt dat zij op 15 mei 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, dat zij intussen op het Belgisch grondgebied is sinds drie jaar, dat zij de mogelijkheid heeft te werken in geval van regularisatie van haar verblijf, dat de verwerende partij dit element niet in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing terwijl het haar toekwam dit element in overweging te nemen voor haar een inreisverbod te betekenen. De verzoekende partij wijst erop dat zij niet ontkent dat de voornoemde aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, maar dat geduid moet worden op het feit dat zij een beroep tot nietigverklaring indiende tegen deze beslissing, dat het aan de verwerende partij toekwam om het resultaat van het beroep af te wachten voor haar een inreisverbod te betekenen, gelet op het feit dat artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet stelt dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de zaak. De verzoekende partij meent dat het feit dat haar een inreisverbod werd betekend niet al haar integratiepogingen tot op heden in overweging neemt. Bovendien meent de verzoekende partij dat de motivering van het inreisverbod stereotiep is en geen enkele individualisering kent betreffende haar situatie, dat de motivering niet afdoende is. De verzoekende partij houdt nog voor dat het de verwerende partij toekomt rekening te houden met de realiteit van haar situatie vooraleer haar een inreisverbod te betekenen, wat in dit geval niet gebeurd is.

4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.4. In zoverre de verzoekende partij erop wijst dat de verwerende partij het feit niet in aanmerking neemt dat zij op 15 mei 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend, stelt de Raad vast dat inzake de desbetreffende aanvraag, de verwerende partij een onontvankelijkheidsbeslissing nam op 24 juli 2014. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk waarom met deze aanvraag, die de verwerende partij reeds onontvankelijk heeft verklaard, rekening diende te worden gehouden bij de bestreden beslissing.

De verwerende partij legt *in casu* een inreisverbod van twee jaar op nadat zij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar op 18 april 2013 betekend werd. Op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, kan de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod opleggen. De verzoekende partij toont niet aan, aan de hand van de loutere verwijzing naar de door haar in haar regularisatieaanvraag aangehaalde elementen (driejarig verblijf en mogelijkheid tot werk in geval van regularisatie) en de verwijzing naar 'integratiepogingen', dat er op grond van specifieke omstandigheden redenen zouden bestaan die een snelle terugkeer op Belgisch grondgebied noodzakelijk maken en waarmee bij het opleggen van het inreisverbod rekening moest worden gehouden.

Immers, waar de verzoekende partij meent dat rekening diende gehouden te worden met het feit dat zij intussen drie jaar op het Belgisch grondgebied verblijft en dat zij de mogelijkheid heeft te werken in geval van regularisatie van haar verblijf alsook stelt dat haar integratiepogingen niet in rekening werden genomen bij het nemen van het inreisverbod, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere bewering waar zij stelt dat zij de mogelijkheid heeft tot werken in geval van regularisatie van haar verblijf. Voorts merkt de Raad op dat het verblijf van de verzoekende partij geenszins geregulariseerd werd, zodat de voorwaarde voor de door haar opgegeven mogelijkheid te werken niet vervuld is en de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat dit element diende betrokken te worden bij het nemen van het inreisverbod. Voorts waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij rekening had dienen te houden met haar integratie en haar verblijf sinds drie jaar in het Rijk, maakt zij niet aannemelijk dat deze elementen een snelle terugkeer op Belgisch

grondgebied noodzakelijk maken en bij het opleggen van het inreisverbod in rekening moest worden gebracht.

De verzoekende partij maakt geenszins concreet aannemelijk op welke wijze een illegaal verblijf tijdens drie jaar en integratiepogingen gedurende het illegale verblijf, een snellere terugkeer op het grondgebied noodzakelijk zou maken en aldus een kortere termijn zou verantwoorden.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de realiteit van haar situatie, maakt zij niet duidelijk, naast de reeds ingeroepen elementen van verblijf, integratie en mogelijkheid tot werken, welke elementen die haar situatie specificeren, de verwerende partij nagelaten heeft in rekening te nemen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij vooraleer de bestreden beslissing te nemen, het resultaat van het beroep tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet diende af te wachten. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is immers bekleed met een vermoeden van wettigheid, het zogeheten "*privilège du préalable*".

Gelet op voorgaande vaststellingen, wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt door de verzoekende partij niet aangetoond.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER